

**Gelegenheidstekst Doktersgild Van Helmont
19 november 2011.
Ter gelegenheid van de viering 75-jarig bestaan.**

Dr Patrick Verheijen, voorzitter.

Geachte excellentie,
Geachte Collega's,
Geachte Dames en Heren,

Ik verwelkom deze avond in het bijzonder Brussels minister Jean-Luc Vanraes, minister van financiën begroting, gezondheid en Nederlandstalig onderwijs in Brussel.

Ook verwelkom ik in het bijzonder Dr Jan Dockx, voorzitter van het Vlaams Geneeskundigenverbond en Dr Robrecht Vermeulen, voorzitter van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen.

Als U de historiek van het Doktersgild Van Helmont naleest, dan vindt U na de melding van de oprichting in 1936 een grote leegte. Pas in 1958 wordt er weer over de vereniging geschreven. Het is net alsof er bladzijden uit de geschiedenisboeken verwijderd zijn. De prille jaren van het DVH zijn nogal woelig verlopen omdat we ons bevinden aan de vooravond van de tweede wereldoorlog.

Om de geschiedenis van onze vereniging beter te kunnen begrijpen, beginnen we ons verhaal reeds in de tweede helft van de 19de eeuw.

De Vlaamse Beweging ontstond vooral in artistieke milieus als reactie op de totale verfransing van België onder Leopold II. Denk aan de schrijvers Hendrik Conciënce, Albrecht Rodenbach Guido Gezelle, aan de muziekcomponist Peter Benoît en aan nog vele anderen.

Het zijn rond de eeuwwisseling van de 19de en de 20ste eeuw vooral de Vlaamse studentenbewegingen aan de hogescholen en universiteiten die het voortouw in handen nemen. De voornaamste eisen waren Nederlandstalig onderwijs en het gebruik van de Nederlandse taal in het openbaar leven in Vlaanderen.

Nederlandstalig onderwijs en het Nederlands als officiële taal in Vlaanderen lijken voor de huidige generatie de evidentie zelf. Maar niets is minder waar. We mogen niet vergeten dat om deze eisen te realiseren door onze voorouders hevige strijd gevoerd is.

Tijdens de eerste wereldoorlog ontstond de Frontbeweging die nadien evolueerde naar de Frontpartij. De Vlaamse eisen die vooral gericht waren tegen de Franstalige bevelvoering in het Belgisch leger en nadien ook tegen de overmacht van de Franse taal in de kaders en de administratie van het toenmalige België werden krachtig naar voren gebracht.

Tijdens de jaren '30 van vorige eeuw bereikte de Vlaamse Beweging een hoogtepunt die vanaf dan eindelijk ook op politiek vlak resultaten begon te bereiken.

In 1930 wordt de universiteit van Gent de eerste Vlaamse universiteit. August Vermeylen wordt de eerste rector.

Na aandringen van de Vlaamse volksvertegenwoordigers wordt er een volkstelling gehouden in België in 1930. Hieruit bleek nu officieel dat de Vlamingen in de meerderheid zijn in het land, hetgene zich niet weerspiegelde in de samenstelling van de Kamer, Senaat en de Overheidsinstellingen.

De aanpassing van de taalwetten en de nieuwe zetelverdeling in de Kamer waar voortaan de Vlamingen in de meerderheid zijn, komt er pas in 1936.

In het licht van deze gebeurtenissen wordt in dat zelfde jaar het Doktersgild Van Helmont opgericht als een beroepsvereniging voor Nederlandstalige artsen in Brussel en omgeving.

De vereniging werd genoemd naar de in 1579 te Brussel geboren Vlaamse arts Jean-Baptist Van Helmont. Hij overleed te Vilvoorde in 1644.

Deze arts heeft als één van de eerste wetenschappers zuiver chemische substanties gebruikt om mensen te genezen van een kwaal. Voordien kon dit enkel met planten en kruiden. Hij kon bijvoorbeeld maagaandoeningen met alkali verhelpen. Het neutraliseren van de maagaciditeit wordt in de huidige geneeskunde nog steeds toegepast. Hij realiseerde ook nog andere opmerkelijke wetenschappelijke werken onder andere betreffende gassen, maar dat kan U uitgebreid terugvinden op de website van onze vereniging.

Jammer genoeg voor de wetenschap verprutste Jean-Baptist zijn tijd ook met het zoeken naar de "Steen der Wijzen". De magische substantie waarmee men niet alleen alle metalen in goud zou kunnen veranderen, maar waaruit men ook een levenselexir kon brouwen die het eeuwig leven kon geven. Nu weten we dank zij Joanne-Kathleen Rowling dat de steen der wijzen op de derde verdieping van het kasteel Zweinstein verborgen

ligt en door drie 11-jarige kinderen ontdekt is : Ron Wemel, Hermelien Griffel en Harry Potter. Maar daar is Jean-Baptist Van Helmont nooit achter gekomen.

We keren terug naar de beginjaren van het DVH.

De Doktersgild Van Helmont is op dat moment een landelijke afdeling van het AVGV.

Het Algemeen Vlaams Geneesherenverbond.

Het DVH is op dat moment niet de zelfstandige vereniging die ze nu is, maar wordt sterk overkoepeld door het AVGV.

Meer dan 1500 geneesheren uit Vlaanderen en Brussel waren lid of steunend lid van het AVGV.

Deze Vlaamse artsenvereniging vormde de tegenpool van de FMB, de Fédération Médical Belge.

Beide verenigingen ijverden voor de oprichting van een Orde der Geneesheren. De voorstellen tot oprichting liepen echter heel sterk uit elkaar.

Op 25 juli 1938 werd dan toch de wet op de Orde der Geneesheren getekend.

De uitvoeringsbesluiten lieten echter op zich wachten.

Prof. Dr. Libbrecht wordt in 1936 de eerste voorzitter van het DVH. Deze Prof. Libbrecht werd het jaar later benoemd tot voorzitter van het Algemeen Vlaams Geneesherenverbond en speelde tijdens de bezetting een grote rol in het tot stand komen van de Orde der Geneesheren.

Toen de Duitse troepen na zware luchtbombardementen ons land binnenvielen op 10 mei 1940, betekende dit het tijdelijk stopzetten van de werking van het AVGV. Vrij snel echter, in augustus 1940 herneemt de werking van het AVGV en dus ook van het DVH onder leiding van Professor Libbrecht.

In 1941 wordt de Orde der Geneesheren opgericht, met een kamer voor elk landgedeelte en de vrije keuze van taalrol in Brussel.

Het AVGV waarvan het DVH een afdeling was, bleef als onafhankelijke beroepsorganisatie van artsen bestaan. Aan de statuten werd niets veranderd. In de praktijk werden echter alle belangrijke beslissingen met betrekking tot de artsen genomen door de Orde onder leiding van Dr. Frans Van Hoof aan Nederlandstalige kant en Dr Dossin aan Franstalige kant.

Tijdens die prille jaren van het ontstaan van onze vereniging werd er door het DVH sterk geijverd voor het gebruik van het Nederlands in de

medische wereld. In het bijzonder tegen de Brusselse farmaceutische firma's, die hun publiciteit in het Frans bleven opsturen en enkel Nederlandsonkundige artsenbezoekers in dienst hadden. Hierbij boekte het DVH veel succes en kon hierdoor op heel wat sympathie rekenen van veel Vlaamse artsen. Een actie die trouwens vele jaren later, in de jaren '90 opnieuw opgestart werd.

Het Doktersgild van Helmont ging na de oorlog resoluut zijn eigen weg. Eigen statuten en een huishoudelijk reglement werden opgesteld. Aanvankelijk kende de vereniging matig succes, waarschijnlijk door de rol die sommige bestuursleden speelden tijdens de oorlog onder de Duitse bezetting en de opleving van het unionistisch Belgisch gevoel na de bevrijding door de geallieerden.

Vanaf 1958 was er een heropleving van het DVH, die zal aanhouden tot in het jaar 2000. Het ledenaantal bedroeg gedurende die jaren ongeveer 300 artsen uit Brussel en omgeving. Zowel huisartsen dan specialisten. Het Vlaams gevoel wakkerde weer aan, het verenigingsleven in Vlaanderen kende een ongekende bloei op socio-cultureel en politiek niveau. Denk maar aan het succes van verenigingen zoals de grote fondsen : Davidsfonds, Willemsfonds en Vermeylenfonds, aan KAV en de landelijke gilde, aan de VTV-VAB en aan zovele andere grote Vlaamse verenigingen. De ijzerbedevaart lokt duizenden bezoekers, het Vlaams zangfeest een vol sportpaleis.

In het élan van deze bloei van het verenigingsleven enerzijds en van het Vlaming-gevoel anderzijds, kent ook het Doktersgild Van Helmont haar hoogtepunt : de viering van haar 60 jarig bestaan met een volle zaal in het koloniënpaleis te Tervuren. Dit gebeurt met een knipoog naar Leopold II die het koloniënpaleis liet bouwen maar de Vlamingen de rug toekeerde en herdoor mede aan de basis lag van het begin van de Vlaamse beweging.

Op dit moment bevinden we ons op de Coudenberg, één van de meest historische plaatsen van ons land.

Hier vieren we het 75-jarig bestaan van het Doktersgild Van Helmont. De vereniging is geëvolueerd naar een moderne artsenvereniging. Sinds 1996 is er een jaarlijks symposium over ethiek en gezondheidseconomie. Sedert vorig jaar is dit symposium in een nieuw kleedje gestoken. Zowel specialisten als huisartsen in opleiding brengen in samenspraak met hun stagemesters bepaalde interessante gevallen uit de praktijk naar voren. We streven naar een grote inspraak van de jonge artsen in deze symposia.

Vanaf 2002 ligt het Doktersgild Van Helmont mee aan de basis van de uitbouw van het Nederlands Zorgnetwerk voor Brussel en omgeving. In 2005 kon de stichting Zorgnet aangekondigd worden met een groot stichtingssymposium.

Door een stevig debat tussen politici en artsen kon het Doktersgild Van Helmont in 2007 een wetsvoorstel tot hervorming van de Orde van Geneesheren (ingediend door Patrik Vankrunkelsven-Annemie Van de Casteele) in extremis voorkomen. Dit voorstel zou nefast geweest zijn voor de Vlaamse Rand rond Brussel.

In 2007 publiceerde de vereniging een tekst die de basis moet vormen voor de toekomst : Deze kan u nog eens rustig nalezen op onze website.

Missietekst van het Doktersgild Van Helmont
29 september 2007

- 1. Het Doktersgild Van Helmont is een artsenvereniging met het Nederlands als voertaal.*
- 2. Het Doktersgild Van Helmont draagt bij tot de promotie van het Nederlandstalig zorgaanbod en biedt zich aan voor een coördinerende rol te spelen tussen de verschillende partners in de gezondheidszorg te Brussel en de Rand.*
- 3. Het Doktersgild Van Helmont is de ontmoetingsplaats voor de Nederlandstalige artsen te Brussel en de Rand.*
- 4. Het Doktersgild Van Helmont wenst samen te werken met alle universiteiten om hen bij te staan in het zoeken naar aangepaste Nederlandstalige stageplaatsen en de begeleiding ervan voor artsen in Brussel en de Rand.*
- 5. Het Doktersgild Van Helmont behartigt de belangen van haar leden te Brussel en in de Rand.*
- 6. Het Doktersgild Van Helmont is medeverantwoordelijk voor de uitbouw van de Nederlandstalige gezondheidszorg te Brussel en de Rand en in die hoedanigheid een representatief orgaan naar de overheid en naar andere organisaties toe.*

7. Het Doktersgild Van Helmont is een ontmoetingsplatform voor sociale, culturele en familiale activiteiten.

Dit jaar, waarin onze vereniging haar jubileum viert, naar aanleiding van haar 75-jarig bestaan, is voor de Vlamingen en in het bijzonder voor de Vlamingen in Brussel en in de Rand, een uitermate moeilijk jaar. Na de verkiezingen van juni 2010, waarbij de Vlamingen massaal kozen voor een verregaande constitutionele hervorming van België, volgde de langste politieke crisis ooit. De billijke en vanzelfsprekende eisen van de Vlamingen, zoals de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde kunnen enkel uitgevoerd worden mits zware toegevingen en compensaties. Bij het onderhandelen van een compromistekst bleek dat Vlamingen en Franstaligen totaal verschillende ideeën hebben over de toekomst van België. Op het moment dat voor het eerst in de Belgische geschiedenis de meeste Vlaamse politieke formaties niet meer willen meelopen in het oude België, blijkt dat een institutionele crisis, waarbij de democratie op de helling komt te staan, niet ver af is. Een compromis, zoals in het verleden, blijkt opeens niet meer mogelijk. Onderhandelingen tussen de gemeenschappen geraken in een impasse. De vorst liet in zijn toespraak op 21 juli een niet mis te verstane waarschuwing horen aan de burgers van het land. Met het vingertje in de lucht. Hij kwam zelfs terug uit vakantie om de onderhandelingen over een nieuwe regering kracht bij te zetten.

Waarom werkt de formule " België" niet meer ? Wat is er aan de hand in Brussel ?

Wij als artsen van het Doktersgild Van Helmont kennen de Brusselse situatie zeer goed. Velen onder ons werken en wonen in Brussel of de Rand. Wij zijn meertalig opgevoed en kennen de gevoeligheden van de Nederlandstalige en Franstalige bevolking door en door. De polarisatie tussen de taalgemeenschappen is er altijd geweest. Hebben wij niet de indruk dat de Vlamingen bijna steeds meertalig moeten zijn om te kunnen werken als arts in Brussel, terwijl onze Franstalige collega's sporadisch Nederlandskundig zijn? Leggen wij de lat ook niet altijd wat hoger dan de Franstaligen met betrekking tot vorming en onderwijs in Brussel ? Stellen wij ons nog vragen bij de benoeming van ééntalig Franstalige burgemeesters in de 19 gemeenten van Brussel ? Kan het zomaar dat een FDF burgemeester die een hekel heeft aan de taal van zijn gemeente, benoemd wordt in een Vlaamse gemeente in de Rand ? Waarom zijn we vergeten dat de faciliteitengemeenten er gekomen zijn om de Franstalige populatie de kans te geven onze taal te leren en zich aan onze gemeenschap aan te passen ? Waarom kunnen Franstalige inwoners van Vlaamse gemeenten in Vlaams-Brabant op de Brusselse lijst hun stem uitbrengen bij de federale verkiezingen ? Zijn wij in Brussel een beschermde minoriteit geworden, die moet hopen op de goodwill van de andere taalgemeenschap ?

Zoals jullie merken zijn er vele essentiële ongelijkheden tussen de gemeenschappen. En met verloop van de jaren is het aanvoelen van deze ongelijkheden voor een stuk vervaagd, maar niet vergeten. Wij hebben inderdaad door de jaren heen veel toegevingen gedaan aan de andere taalgemeenschap. Als er iets moest gerealiseerd worden in het Vlaamse land, dan moesten er steeds compensaties aan de andere kant van de taalgrens aan vasthangen. Kapitaal uit Vlaanderen vloeit jaarlijks naar het Zuiden van het land. In een tijd van crisis zijn de nutteloze verspillingen van belastingsgeld echter niet meer te verantwoorden.

Maar een Vlaming blijft een Vlaming. De kruik gaat zolang te water tot hij barst. En de verkiezingen van juni 2010 vormen een keerpunt in de Belgische politiek. De spreekwoordelijke kruik is gebarsten. De NVA wordt de grootste partij in het Vlaamse land. De Vlaming heeft luidkeels uitgeschreeuwd dat er een verregaande staatshervorming moet komen en dat het partijprogramma van de Vlamingen op communautair vlak moet gerealiseerd worden. Een verdere diepere staatshervorming is één van de eisen. De voorbije jaren werd elk onderwerp met een communautair tintje snel van tafel geveegd, of voor zich uitgeschoven. We hebben het in Brussel dikwijls meegemaakt dat veel kon gerealiseerd worden in ziekenhuizen of voor de huisartsenkring, op voorwaarde dat er maar geen communautair geurtje van uitging. Ik herinner mij nog levendig de oprichting van de Vlaamse huisartsenpost Terranova waarbij ik moest onderhandelen met Yvan Mayeur, voorzitter van het OCMW van Brussel, om een betalingsregeling te vinden voor de patiënten met een medische kaart van het OCMW. Van zodra men wist dat het om een Vlaamse Huisartsenpost ging, werden alle bruggen opgeblazen. Overleg bleek ineens niet meer mogelijk. Zelfs telefonisch of per e-mail kon ik geen contact meer leggen met het kabinet van deze vooraanstaande politieke mandataris in Brussel. Dit terwijl het enkel om het welzijn van de patiënten ging.

Hoe moet het nu verder ?

Langzaam maar zeker geraken de Vlaamse artsen in Brussel geïsoleerd. De veroudering van de artsenpopulatie bij de huisartsen is hier nog veel meer uitgesproken dan in de rest van het land. Sedert de instroom van jonge artsen sterk teruggelopen is, en sedert meer en meer vrouwen kiezen voor het beroep als arts, zien we een dramatische daling van het aantal nieuwe vestigingen van Vlaamse huisartsen in Brussel. De jonge afgestudeerde huisarts kiest bij voorkeur voor een carrière buiten Brussel. De verkeersproblemen, de onveiligheid, de migrantenproblematiek en de dure huisvesting spelen hierin een belangrijke rol. Een huisbezoek kan soms tot één uur in beslag nemen wanneer het verkeer tegen zit en men geen parkeerplaats in de buurt vindt. En dit voor 33 euro bruto. Op dit moment hebben onze Vlaamse Brusselse huisartsen meestal overvolle praktijken. Sommigen voeren zelfs een patiëntenstop in, omdat ze het werk niet meer aankunnen. Anderen doen geen huisbezoeken meer of werken enkel nog op afspraak. De toegankelijkheid van de huisarts in Brussel is veel moeilijker dan in het verleden. De toegang tot de huisarts

die laagdrempelig zou moeten zijn, is dit meestal niet meer. Veel Nederlandstalige patiënten vinden op dit moment geen Vlaamse huisarts meer in hun gemeente ! Volgens de cijfers van het RIZIV van dit jaar, werken er 2202 huisartsen in het Brussels Gewest. Volgens de cijfers van de BHAK van 2011 zijn er 83 Nederlandstalige huisartsen ingeschreven in de Kring. De Nederlandstalige huisartsen vormen volgens deze recente cijfers slechts 3,79 % van de huisartsenpopulatie in het Brussels Gewest. Dit is toch dramatisch ! Ik geef u enkele concrete voorbeelden : in de gemeenten Laken, Elsene, Sint Gillis, Sint Pieters-Woluwe, Ukkel en Sint Lambrechts-Woluwe is er telkens maar één Vlaamse huisarts actief. In de gemeenten Koekelberg, Sint Agatha-Berchem, Evere, Watermaal-Bosvoorde en Vorst telkens slechts twee Vlaamse huisartsen. Op het moment dat de huidige generatie van artsen op rust zal gaan tussen nu en 10 jaar, zal er zonder enige twijfel een aanzienlijk tekort zijn van Nederlandstalige huisartsen. En we kunnen deze situatie zonder problemen extrapoleren naar de andere zorgverleners. De Nederlandstalige patiënten zullen niet meer in hun eigen taal kunnen geholpen worden en de wachtdiensten zullen voor het grootste deel door Franstalige collega's gebeuren. De situatie zal in de nabije toekomst dramatische vormen aannemen. Het oprichten van een Vlaamse huisartsenwachtpost is een goed initiatief, maar ook hier dreigt er een tekort aan Nederlandssprekende huisartsen om de post te kunnen bemannen. De initiatieven om het vestigen van Vlaamse zorgverleners in Brussel te promoten hebben slechts matig succes. Het is de hoogste tijd voor de beleidsverantwoordelijken om in te grijpen voordat het te laat is. Wensen wij nog een Nederlandstalig zorgaanbod in Brussel behouden, dan moet men nu ingrijpen. Het Doktergild van Helmont is bereid als gesprekspartner mee aan tafel te gaan zitten om tot een oplossing voor dit probleem te komen. Wij bieden onze ervaring en kennis aan. De Vlaamse artsen-specialisten, werkzaam in Brussel, vormen nog steeds een belangrijke groep. De situatie is anders dan bij de huisartsen. Ik denk niet alleen aan het UZ Brussel, maar ook aan tal van andere ziekenhuizen waar Nederlandstalige artsen nog steeds een belangrijk percentage van de specialisten uitmaakt. Maar ook hier moeten we alert blijven. Sommige afdelingen van Brusselse ziekenhuizen kunnen de Vlaamse patiënten niet in hun moedertaal behandelen. Denk maar aan de taalproblemen in de Iris ziekenhuizen, waarnaar onderzoek ingesteld werd. De resultaten van deze onderzoeken zijn dikwijls in schril contrast met de werkelijkheid. Vele Nederlandstalige patiënten schakelen snel over naar het Frans wanneer de arts of de verpleegster de taal niet machtig is. Daardoor is de perceptie verkeerd en denkt men dat het spreken van het Nederlands niet noodzakelijk is. De kennis van het Nederlands is dikwijls bedroevend. Je hoort schrijnende verhalen van foute interpretatie van de anamnese en het totaal gebrek van enige uitleg aan de zieke over zijn gezondheidstoestand. Verwijsbrieven van de huisartsen, opgesteld in het Nederlands worden niet gelezen. Maar deze realiteit op het terrein kan niet bevestigd worden door betrouwbare statistieken door het te groot

aantal variabelen en subjectieve informatie. De patiënten zijn dikwijls niet bereid aan een dergelijke studie deel te nemen. Indien we daarover konden beschikken, zou de financiering van de zogenaamde bi-communautaire ziekenhuizen, kunnen herberekend worden. Alleen zo kan men de ziekenhuizen stimuleren om meertalig personeel aan te werven of aan te zetten tot het volgen van een taal cursus Nederlands. Meer en meer artsen-specialisten uit het buitenland worden aangeworven in de ziekenhuizen. Jammer genoeg is hun kennis van het Nederlands onbestaande. Sommige van deze artsen spreken zelfs amper een woordje Frans. Moet men dan telkens bij de ondervraging van een patiënt een tolk inschakelen, of de poetsvrouw die toevallig de taal kent er even bijroepen? Ook hier wil het Doktersgild Van Helmont zich ter beschikking houden om advies te geven in deze kwestie.

Indien we nu huisartsen en specialisten als één populatie beschouwen, dan waren gedurende het jaar 2010 in Brussel 92.39 % Franstalige artsen, 77.17 % in de faciliteitengemeenten en reeds 16.75 % in de Vlaamse Rand. Deze cijfers werden verstrekt door minister van sociale zaken Laurette Onckelinx na een parlementaire vraag door Ben Weyts van NVA.

Na 25 jaar onafgebroken deel te hebben uitgemaakt van het bestuur van deze artsenvereniging heb ik een klare kijk gekregen op het belang van een platform voor de Nederlandstalige artsen uit Brussel en de Rand. Uw steun aan het Doktersgild Van Helmont is van onschatbare waarde, en dan bedoel ik niet alleen het lidgeld, maar evenzeer uw morele steun en uw bijdrage aan de verdere uitbouw naar de toekomst toe. Vergeet niet dat wij de enige gemengde, huisartsen en specialisten, artsenvereniging zijn te Brussel met 75 jaar ervaring. En dat wij onze nek durven uitsteken wanneer het nodig is. Het Doktersgild van Helmont is verre van dood, maar wil een actieve rol gaan spelen in de organisatie van de gezondheidszorg in Brussel en de Rand. Bij een voetbalwedstrijd zou men zeggen : Wij verkiezen op het veld mee te spelen, in plaats van op de reservebank te zitten.

Tot slot wil ik nog een dankwoord formuleren voor de huidige bestuursleden voor hun inzet :

Dr Eric De Graef, huisarts in Humbeek.

Dr Robrecht Vermeulen, cardioloog op rust.

Dr François Hujoel, huisarts in Woluwe.

Dr Lieve Groenweghe, ophtalmologe in Dilbeek

Dr Marc Bosquet, geneesheer-specialist voor orthopedische heilkunde in het Sint Elisabethziekenhuis te Ukkel.

Dr Eric Loosen, huisarts in Brussel.

Dr Jan Deconcinck, anatomo-patholoog op rust uit Vilvoorde.

Ik dank ook de vele voormalige bestuursleden van het Doktersgild Van Helmont die een deel van hun schaarse vrije tijd wijdden aan de vereniging. Daarbij dank ik in het bijzonder de erevoorzitters :

Dr Frans De Proost
Dr Yves Coenen
Dr Dirk Van de Genachte
Dr Jan Vanleeuwe
Dr Milan Roex

Dr. Patrick Verheijen
Voorzitter Doktersgild Van Helmont

Ik dank U voor uw aandacht,

Dr Patrick Verheijen